

РЕШЕНИЕ

№ 2376

гр. София, 12.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 66 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Г.А

при участието на секретаря Г.Х
като разгледа докладваното от Г.А Гражданско дело № 20221110169860 по описа за 2022 година

Предявен е по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК установителен иск с правно основание чл.79, ал. 1 ЗЗД, във вр. чл. 99 ЗЗД.

С искова молба ищецът “*****” ЕООД е предявило положителни установителни искове по реда на чл.422 ГПК с правно основание чл. 99 ЗЗД вр. чл.228 ЗЕС за признаване за установено, че ответникът В. И. Г. дължи сумата от 106,52 лв., за която е издадена заповед по чл.410 ГПК по ч.гр.д. № 27815/2022г. по описа на СРС 66 състав.

Твърди се, че между ответника и „*****Д имало сключен договор за мобилни услуги с клиентски № ***** от 29.02.2016г., по силата на който били ползвани мобилни услуги за номер ***** по избран тарифен план ***** М, с месечна абонаментна такса в размер на 23.99лв. Сочи, се ,че с Допълнително споразумение към Договор за електронни съобщителни услуги с клиентски номер ***** на дата 09.01.2017г. абонатът-ответник променил условията за ползване на мобилната услуга за номер ***** , избирайки условията на тарифен план ***** L, с месечна абонаментна такса 20.99 лева /с ДДС/, като срокът на споразумението е бил 24 месеца - до дата 09.01.2019г.

Въз основа на договора били издадени фактури с фактури №*****/08.07.2019г.,
№*****/08.08.2019г.,
№*****/08.09.2019г.,

№*****/09.10.2019 г. и с
№*****/08.11.2019 г., обективиращи незаплатени услуги за четири последователни отчетни месеца, а именно 7/2019 г., 8/2019 г., 9/2019 г., 10/2019, 11/2019г. на обща стойност 106,52 лв. Поради неплащане на сборната сума от 106,52 лв., БТК едностранно прекратил договора с абоната на основание т.43 от ОУ С договор за цесия от 16.10.2018г. цедентът БТК ЕАД прехвърлило вземането си на цесионер „*****“ ЕАД, което го е прехвърлило на ищеца по силата на договор за цесия от 01.10.2019г.

В срока по чл.131 ГПК не е постъпил отговор на исковата молба.

В проведеното открито съдебно заседание на 31.01.2024г. оспорва предявения иск по основание и размер, прави възражение, че задължението е погасено по давност.

Съдът, като обсъди доводите и възраженията на страните и събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Допустимостта на предявената искова претенция, предвид релевирането ѝ по реда на чл. 422 ГПК, се обуславя освен от наличието на процесуални предпоставки, още и от подаването на възражение от длъжника в срока по чл. 414 ГПК, предявяването на установителните икове в едномесечен срок от уведомяването на кредитора, както и от пълно тъждество между вземането по заповедта за изпълнение и претендираното в исковото производство. Така посочените предпоставки са налице, което обуславя разглеждане на исковата претенция по същество.

Производството е по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, като е предявен иск с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл.99 от ЗЗД

За основателността на претенцията в тежест на ищеца е да докаже по делото пълно и главно факта на сключен между „Б*****“ ЕАД и ответника договор за предоставяне на електронни съобщителни услуги със съдържанието, посочено в исковата молба; че „*****“ Д е доставило на ответника през процесния период далекосъобщителни услуги на претендираната стойност, че вземането е станало изискуемо, наличието на валиден договор за цесия, по силата на който „Б*****“ ЕАД е прехвърлило вземането си по процесните фактури в полза на „*****“ ООД, което валидно е прехвърлило вземането в полза на „*****“ ЕООД“, както и надлежното съобщение на цесиите на длъжника.

При установяване на горните предпоставки в тежест на ответника е да докаже погасяване на задълженията си поради тяхното изпълнение.

От приложените в кориците на заповедното производство копия на договори се установява, че между ответника В. И. Г. и „Б*****“ ЕАД са възникнали облигационна правоотношение породени от сключен Договор за

предоставяне на далекосъобщителни услуги за клиентски номер ***** и подписани допълнителни споразумения към същия.

Претенцията на ищеца, предмет на разглеждане в настоящото производство, е за вземане, произтичащо от процесния договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги, като същата е за сумата от 106,52 лв. - главница, неизплатени задължения за далекосъобщителни услуги по договора за периода 07.2019г. - 11.2019г.

Ищцовото дружество се легитимира като носител на вземанията, произтичащи от процесното споразумение, предмет на настоящото производство, като излага съображения, че същите са прехвърлени с два договора за цесия, а именно: договор за цесия, сключен на 16.10.2018г., между „Б*****“ ЕАД и „*****“ ООД, по силата на който вземанията, предмет на настоящото производство са прехвърлени на цесионера, като на следващо място се твърди, че от своя страна „*****“ ООД, в качеството му на цесионер прехвърля същите на ищеца с договор за цесия, сключен на 01.10.2019г.

Настоящият съдебен състав намира, че от представените по делото писмени доказателства от ищцовото дружество на първо място не се установява, че вземането, предмет на настоящото исково производство е прехвърлено от „Б*****“ ЕАД на „*****“ ООД.

На л. 41 по делото е приложено копие на сключения между „Б*****“ ЕАД на „*****“ ООД Договор за прехвърляне на вземания /цесия/ № *****/16.10.2018г. В раздел „*****“ т. 2 е уговорено между страните, че цедентът прехвърля възмездно по силата на този договор на цесионера вземанията произтичащи от договорите, описани в Приложение № 1 към договора, срещу цена, която ще бъде определена в Приложение № 1.

Процесното Приложение № 1 не е представено към исковата молба, като от страна на ищеца е представено Потвърждение за прехвърляне на вземане по чл. 99, ал. 3 ЗЗД /л. 14/. В процесното потвърждение е посочено, че информацията отразена в същото представлява извлечение от Приложение № 1 към договор за цесия от 16.10.2018г. В същото обаче са посочени единствено трите имена на ответника, неговия единен граждански номер и размер на прехвърлените вземания. Процесното „потвърждение“ има характер на частен свидетелстващ документ, който се ползва с формална доказателствена сила, но същият не съдържа никаква доказателствена информация. Доказателствената стойност на частните свидетелстващи документи се преценява от съда по вътрешно убеждение с оглед на всички обстоятелства по делото - така Решение № 136 от 14.05.2015 г. на ВКС по гр. д. № 6554/2014 г., IV г. о., ГК; Решение № 88 от 23.04.2014 г. на ВКС по гр. д. № 4766/2013 г., III г. о., ГК.

На следващо място следва да се отбележи и обстоятелството, че от представените по делото писмени доказателства не се доказва, че предмет на сключения договор за цесия между „*****“ ООД и „*****“ ЕООД е вземане, произтичащо от наличните облигационни правоотношения, породени от сключения между „Б*****“ ЕАД и ответника Договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги за клиентски номер *****. В приложеното копие на Договор а за цесия от 01.10.2019г. /л. 39/ между цедента „*****“ ООД и цесионера „*****“ ЕООД е постигнато съгласие предмет на цесията да бъдат вземания, индивидуализирани в Приложение № 1 „списък на вземания“ - неразделна част от договора /раздел I, чл. 1/. Процесното Приложение № 1 не е представено в цялост, като на л. 13 е приложено извлечение от същото. В извлечението са индивидуализирани имената на ответника, неговият единен граждански номер и размера на вземането, предмет на цесията, като е посочено, че същото произтича от договори за мобилни услуги, сключени между „*****Д и В. И. Г.. Така представеното извлечение по никакъв начин не индивидуализира източника на вземането, доколкото не е индивидуализиран процесният договор, по който са представени мобилни услуги. Логическото и граматическо тълкуване на текста, изписан в „извлечението“ обуславя извода, че между „*****Д и ответника има сключени повече от един договор, доколкото се говори за „договори за мобилни услуги“, като не става ясно процесната сума от 106,52 лв. вземане, произтичащо от който договор представлява.

За пълнота съдът намира за необходимо да акцентира и върху факта, че се представя извлечение от процесното Приложение № 1 към договора за цесия, което е индикация за евентуално скриване на неизгодна за страната информация с оглед избирателно представени части от процесния частен документ.

По гореизложената аргументация съдът намира, че ищецът при условията на пълно и главно доказване, не доказва по делото, че вземането му е прехвърлено с поредица от сключени договори за цесия.

Отделно от това, твърдението на ищеца, че представените по делото фактури за четири последователни отчетни месеца, а именно 7/2019 г., 8/2019 г., 9/2019 г., 10/2019, 11/2019г. възлизат на обща стойност от 106,52 лв. не кореспондира със събрания доказателствен материал. От представените по делото фактури № *****/08.07.2019г., № *****/08.08.2019 г., № *****/08.09.2019г., № *****/09.10.2019 г. и с № *****/08.11.2019 г., се установява, че общата им стойност за процесния период, възлиза в размер на 398.52 лв. Не се установява дължимостта на процесната сума за посочения от ищеца период, както и не се посочва, че сумата се заявена като частично претендирана. С оглед горното, настоящия съдебен състав счита че претенцията е недоказана, както и по

основание, така и по размер.

С оглед обстоятелството, че ищцовото дружество не доказва по делото, че е носител на вземането, предмет на настоящото производство, както и неговият размер, исковата претенция следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По разноските;

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответникът има право на разноски, съобразно с отхвърлената част от исковите. Последният е защитаван от адв. *****, който е осъществявал безплатна правна помощ по делото. Последният претендира възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 ЗА. Същото, определено по реда на Наредба №1/2004г. и при съобразяване на отхвърлената част от исковите (106,52 лв.), е в размер на 400 лв., което на основание чл.78, ал.3 ГПК, вр. чл.38, ал.2 ЗА, вр. с чл.7, ал.2, т.1 от Наредба №1/2004г., следва да бъде присъдено на адвоката.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „*****“ ЕООД /с предишно наименование „*****“ ЕООД/, ЕИК ***** срещу **В. И. Г. ЕГН *******, установителен иск с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 99 ЗЗД, за признаване за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца сумата от 106,52 лв., представляваща главница за незаплатени задължения за далекосъобщителни услуги за периода от 08.06.2019г. - 07.11.2019г. по сключен между ответника и „*****“ ЕАД, Договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги за клиентски номер ***** , за която суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 27815/2022г. по описа на СРС, 66-ти състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 1, т. 2 ЗА, „*****“ ЕООД /с предишно наименование „*****“ ЕООД/, ЕИК ***** , да заплати на адвокат ***** - САК, л. № 1900461210, сумата от **400 лв.** – полагащо се адвокатско възнаграждение за защита по **исковото производство** пред СРС.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____